

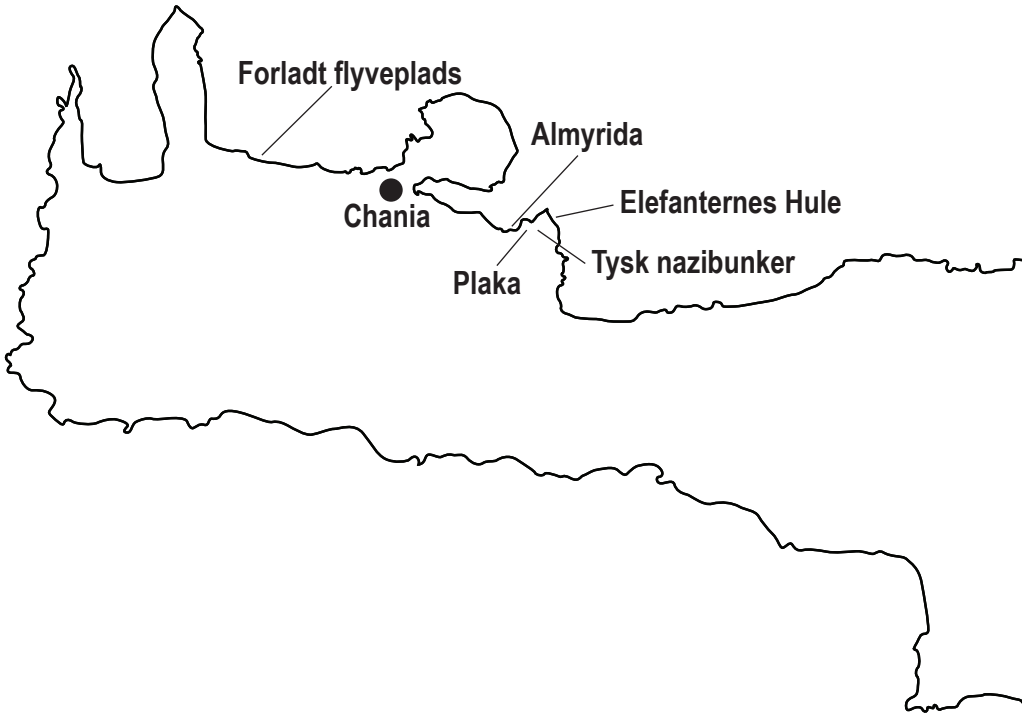
Stephan Randahl

LUCA

og den skjulte naziskat

KRABAT

Forladt flyveplads

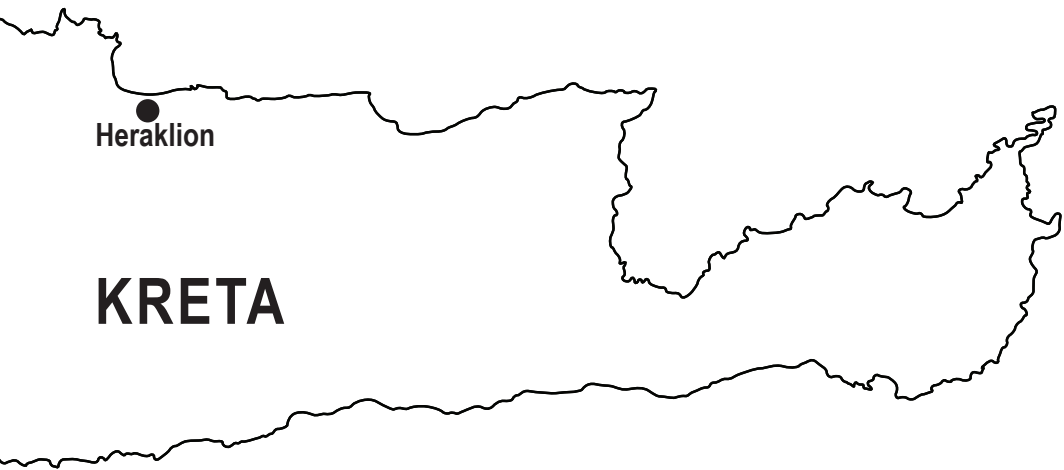
Almyrida

Chania

Elefanernes Hule

Plaka

Tysk nazibunker

Heraklion

KRETA

Stephan Randahl

LUCA

og den skjulte naziskat

KIRKEGÅRDEN

”**K**om nu. Der er noget, jeg vil vise jer.” Far brød stilheden på kirkegården. Han vinkede efter dem.

Luca havde svært ved at fjerne blikket fra de mange tusinde mindeplader, der lå i snorlige, endeløse rækker lige foran ham. Det var nogle måneder siden, hans klasselærer havde fortalt om nazisternes erobringer i Europa under 2. verdenskrig. Nu stod han selv på den tyske krigskirkegård uden for landsbyen Maleme på Kretas nordkyst.

”Der døde flere tusinde,” udbrød Luca. ”Er det ikke for vildt?”

Hans storesøster Sara trak på skuldrene og kiggede igen ned i sin mobil.

Fars blik blev alvorligt. ”Ikke bare vildt. Men en frygtelig tid, som forhåbentlig aldrig kommer til at gentage sig.”

Luca vendte sig og kiggede igen. Neden for kirkegården lå stranden og Kretas klare, blågrønne hav. Det var kun midt på formiddagen, alligevel brændte den stærke sommerson lige ned i hans hovedbund. Han kørte fingrene gennem sine korte, nyklippede nakkehår og videre op i sideskilningen. Hovedbunden var våd af sved. De normalt blege arme var begyndt at blive røde.

”Huskede du solcremen i morges?” Som om far kunne læse hans tanker. ”Du ved, hvor stærk solen er hernede.”

Luca sukede. Hans krop vænnede sig aldrig til den stærke sol på Kreta, modsat Sara, der havde arvet fars mørke, sydlandske udseende og aldrig blev rød. Luca knappede sin kortærmede skjorte op.

”Du blænder,” drillede Sara og skubbede sine solbriller ned på plads.

Luca gav hende en skråt op-finger. Han hev sin uundværlige cap op af baglommen, trykkede den godt fast på hovedet og trak skyggen ned.

”Prøv at kigge den vej,” foreslog far. Han pegede hen over et rødt tegltag på et nærliggende hus. Et par lange betonbaner løb langs stranden.

”En forladt flyveplads?” undrede Luca sig.

”Ja. Det var lige her. Nede på stranden, de tyske faldskærmstropper landede under 2. verdenskrig,” svarede far.

Sara kiggede igen uinteresseret op fra sin mobil og sukkede. ”Det er så mange år siden.”

”Ja, det er det,” nikkede far. Men det var også her, jeres farfar og hundredvis af andre kretensere tog kampen op mod tyskerne.”

”Ja,” afbrød Luca og pegede på et stort skilt ved indgangen til kirkegården. ”Det står her.”

Far nikkede. ”Da jeg var lille, fortalte jeres farfar om den nat, hvor nogle tyske både lagde til et sted her i nærheden med en hemmelig last.”

”Hvad var der i lasten?” spurgte Luca nysgerrigt.

”Det ved man ikke, men nogle mænd fra den nærmeste landsby hørte støj og gik ned for at kigge. De blev skudt.”

”Skudt?” udbrød Luca overrasket. ”Kan det have været en hemmelig tyskerskat?”

Far trak på skuldrene. ”Lasten er aldrig blevet fundet. Måske er det bare en historie.”

”Men måske er der en skat,” blev Luca ved. ”Vil du med på skattejagt, Sara?”

”Det får I ikke tid til,” svarede far. ”Husk, vi skal renovere hus.”

Luca stønnede. ”Det er et åndssvagt projekt, far. Vi har sommerferie.”

”Jeg får i hvert fald ikke tid,” sagde Sara bestemt. ”Jeg skal til Chania og shoppe, og desuden trænger jeg vildt meget til sol.” Hun bandt en knude på sin skjorte og trak den demonstrativt lidt op, så Luca kunne se hendes mørke, bare maveskind.

”Som om,” mumlede han misundeligt og rullede med øjnene.

”Husk, I har lovet at hjælpe med at male det gamle hus, farmor og farfar har købt,” mindede far dem om. ”I hvert fald noget af tiden.”

Luca sukede højlydt. ”Hvorfor sagde vi ja?”

”I har lovet,” gentog far og stillede sig ved siden af den gamle, lyseblå pickup. ”Lad os komme tilbage til Plaka. Så viser jeg jer farmor og farfars nye Bed and Breakfast på vejen.”

”Jeg vil hellere høre noget mere om den hemmelige last,” tiggede Luca og kiggede en sidste gang rundt på kirkegården.

”Kom nu,” svarede far. ”Vi skal nå hjem til farmors frokost. Spørg farfar. Han ved alt om det.”

Luca satte sig modvilligt ind i pickuppen og smækkede bildøren i. ”Ved man, hvor tyskerne gik i land med lasten?”

Far rystede på hovedet.

”Men,” blev Luca ved. ”Hvis man ikke har fundet nogen last, hvordan ved man så overhovedet, at der er en?”

Sara sukkede og rettede sig op i bilsædet. ”Slap nu af. Det er jo bare en historie. Der er ikke nogen hemmelig last.”

”Men hvis der nu er,” insisterede Luca. Han kiggede på Sara. ”Og den hemmelige last er en skjult naziskat?”

RUINEN

På vejen tilbage til Plaka, hvor Lucas farmor og farfar boede, genkendte Luca et par ældre mænd foran nabobyens café.

”Jassas. Hej,” råbte han og vinkede ud ad vinduet. En af dem genkendte Luca og vinkede tilbage.

Vejen fortsatte op ad en smal, snoet bjergvej gennem et nærmest uendeligt antal hårnålesving. Men endelig genkendte Luca byskiltet.

”Hey, se lige der,” udbrød far pludselig og trådte så hårdt på bremsen, at den gamle pickup hoppede hen ad vejen, før den holdt stille. Han pegede gennem et gammelt, skævt metalgitter ind i en have, der var fuldstændig tilgroet. ”Må jeg præsentere ...”

”Hvad?” afbrød Sara.

Luca strakte sig i bilsædet. Bag en række store og krogede træer fik han øje på sin farmor og farfars nye gamle hus.

”Det bliver så fint,” udbrød far begejstret. ”Vent I bare og se.”

”Så det er altså her, vi skal knokle hele vores sommerferie,” konstaterede Luca og sendte Sara et træt blik.

Far steg ud af bilen. ”Kom. Lad os finde farfar.”

Lucas og Saras farfar kom smilende gående fra haven bag huset. ”Nå, der er I. Jeg syntes nok, jeg hørte stemmer.” Han vendte sig og slog ud med armene mod huset. ”Hvad synes I?”

”Det ligner en ruin,” udbrød Luca.

Far grinte. ”Det var en ruin for et par måneder siden, men nu er vi ved at have styr på det, i hvert fald indendørs.”

Sara fangede Lucas blik og sagde stille. ”Jaeh, right.”

De stod i en totalt sammenvokset have med gamle, krogede træer, et vildnis af meterhøje buske og resterne af en sammenfaldet stenmur. Den hvide maling på huset var skallet af de fleste steder, så man

i stedet kunne se de tilhuggede kampesten, huset var bygget af. På hver side af de nye vinduer hang skæve og falmede blå træskodder.

Luca pillede en stor flage maling af en kampesten.

”Ja, der mangler en del herude,” smilede Lucas farfar. Han skrabe med en skruetrækker på en af skodderne, så noget blå maling skallede af. ”Det gamle hus ville have godt af en omgang maling. Jeg har hørt, at det lige er noget for jer to?”

”Men ellers er I færdige?” spurgte Luca optimistisk.

Lucas farfar gik hen mod huset. ”Ja, for et par måneder siden var her hverken indlagt strøm eller vand, og taget var vel nærmest ikke eksisterende.”

Han åbnede hoveddøren og trak vejret dybt. ”Kan I fornemme husets sjæl?”

Sara slog ud med armene. ”Jeg kan kun se et stort, tomt rum. Og vi har sommerferie,” protesterede hun. ”Jeg har ikke tid. Jeg er nødt til at komme ind til Chania så hurtigt som muligt og finde noget tøj at tage på.”

”Hils nu først på hr. Kostakos,” grinte Lucas farfar. ”Han er murer og hjælper os med at forvandle stedet her til Kretas flotteste Bed and Breakfast.”

Luca rakte høfligt sin hånd frem. ”Goddag.”

Far klappede på et stykke murstensmur ved siden af pejsen i opholdsstuen. ”Hvad sker der her? Hvorfor har I ikke pudset muren op her?”

”Det ser ud til, at den her del er muret op senere,” svarede Kostakos og bankede forsigtigt på en mursten med en mukkert. ”Muren virker ikke ret tyk.”

”Hvad tror I, der er inde bagved?” spurgte Luca nysgerrigt.

”Formentlig bare brændkammeret til pejsen,” smilte Lucas farfar. ”Men vi kan kigge efter, hvis I synes?”

Kostakos satte sin blyant op bag det ene øre og kløede sig på sin bare isse. ”Skal jeg hakke et par sten ud?” Han kiggede spørgende på Lucas farfar. ”Jeg kan gøre det nu, hvis I synes?”

”Nu?” udbrød Sara. Hun kiggede anklagende på sin far og kørte en hånd gennem sit lange, sorte krøllede hår. ”Støver det ikke helt vildt?”

”Kom nu, farfar. Lad os gøre det,” udbrød Luca spændt.

Kostakos trak på skuldrene og rakte mukkerten til

Luca. ”Vil du?”

Luca kiggede spørgende på far, der nikkede.

Han forsøgte at løfte mukkerten. ”Heavy,” udbrød han stønnende.

”Kom så, lillebror,” heppede Sara og klemte Luca på hans ene overarm. ”Du kan godt.”

Luca vrængede ad hende. ”Vil du prøve?”

”Nej tak. Det er dig med de store muskler,” grinte hun.

Luca vrængede ad hende og løftede mukkerten. Han svingede den med alle sine kræfter mod muren. Den ramte med et højt smæld og fløj tilbage. Med en hurtig refleks nåede Sara lige at dukke sig, før den passerede tæt forbi hende med et *svusj*.

”Hey, pas lige på!” råbte hun skingert.

Luca kiggede på far.

”Fortsæt bare,” sagde han, ”men pas på, du ikke rammer din søster.”

Luca svingede mukkerten igen. En sten begyndte at rokke lidt. Luca forsøgte at ramme den lige midt på. Med et højt *klonk* forsvandt den ind på den anden side af muren og efterlod et hul.

Kostakos kiggede på Luca. ”Kom så. En sten

mere.”

Luca svingede mukkerten endnu en gang. Stenen ved siden af faldt ud.

Far tog en hammer fra Kostakos' trillebør og begyndte også at banke på muren.

”Hvad mon der er derinde?” spurgte Luca nysgerigt og forsøgte at kigge hen over fars skulder.

Og så pludselig, med et ordentligt brag, gav resten af muren efter og forsvandt i en kæmpe støvsky.

RAVKAMMERET

Det rigtige ravkammer var oprindeligt et værelse i Katharinapaladset, der ligger syd for Sankt Petersborg i Rusland.

Værelsets vægge bestod af hundredvis af ravpaneler, der var dekoreret med bladguld, ædelstene og spejle. Det var så flot og imponerende, at det blev kaldt for verdens ottende vidunder.

Da de tyske nazister, i slutningen af 2. verdenskrig, trak sig tilbage efter belejringen af Leningrad, plyndrede de paladset for alt af værdi. De værdifulde ravpaneler blev transporteret i kasser til det tyske slot Königsberg, hvor de blev sat ned i kælderen.

Men slottet blev sønderbombet af tyskernes fjender, de allierede. Da man efterfølgende ledte efter tavlerne i ruinerne, var de sporeløst forsvundet.

Det var i 1944 og ingen har set ravtavlerne siden.

Nogle år før bombningen af Königsberg, var der, i forbindelse med tyskernes overtagelse af den græske ø Kreta, voldsomme kampe med mange dræbte. Slaget ved flyvepladsen i Maleme, på Kretas nordvestkyst, var et af dem.

I nærheden af Maleme findes en del nazibunkere udhugget direkte i klipperne af de tyske soldater. De brugte bunkerne til opbevaring af krigsmateriel og til forsyninger.

En af teorierne om det forsvundne ravkammer er, at tyskerne nåede at få ravtavlerne ud af Königsberg inden bombningen og fik dem sejlet til Kreta, hvor de nemt kunne skjules i en af deres bunkere.

Men det er kun en af mange teorier. Tavlernes skæbne og nuværende opholdssted forbliver et mysterium til den dag i dag.

